

Avui sol parlar-se de creació i de comunicació. En el cas de Guillem Viladot els dos conceptes es troben i encreuen. I molt possiblement l'un no s'hauria posat en marxa sense l'altre, és a dir, la necessitat de donar sortida a l'univers interior i al mateix temps, a l'altre extrem de l'espai de comunicació, la trasllació d'aquest univers cap a un receptor, el públic.

Podem imaginar un pintor que, genialment, produeixi obres per al seu únic i personal goig? Sense que l'obra resultant arribi a un espectador? Podria ser, però és improbable. Avui dia, en un món tan comunicat, pràcticament impossible: volem comunicar, el resultat de la nostra creació té un destinatari, l'altre, el qui, essent com jo, es deixarà acaparar per l'assimilació del producte, i que tal vegada, en fer-se seu el resultat de l'obra, endevinarà els processos del creador i s'hi identificarà. I aquí tenim part de l'obra d'un creador engrescadorament original.

Guillem Viladot, productor de les filigranades, intenses, o contundents obres una part de les quals tenim avui a la vista, no era un artista dels que des de petits es passen el dia dibuixant, fent figuretes de fang o són presos d'altres inclinacions artístiques; ell, pertanyent a una família tradicional, benestant, de la vila d'Agramunt, estava destinat, com els membres de les generacions anteriors, a ser apotecari. La Farmàcia Viladot, a

Agramunt, és un component sòlid, i dins la família , fora de la professió específica de les pomades, els xarops i els cataplasmes antics, només es conreava la literatura; el seu pare mateix, fou un cronista de la vila.

Guillem Viladot ~~seria~~ farmacèutic . I escriptor , però amb el temps també creador d'objectes inesperats. Mort a la ratlla dels ~~set~~^{-set} anys el 1999, es revelà com poeta i narrador a primeries dels anys seixantes del passat segle . I com a escriptor va continuar fent-se una carrera ,tant en poemes com en proses, amb premis i reconeixements. En la prosa, sempre lírica i intensa, hi abocava molta observació del món que l'envoltava, al mateix temps que s'interessava pel caràcter dels seus personatges , sobre els quals aplicava amplis coneixements de psicoanàlisi, però també moltíssimes referències a la vida dels pobles i viles

.En la poesia, molt original des del començament, sovint s'hi endevina una tendència a l'abstracció, a la fuga , a la barreja de conceptes, a la forma inesperada i sorprenent. I aviat va fer poesia concreta, que era presentada en una determinada disposició espacial ,plàstica , amb un missatge intencionat, cal.ligrames, transposicions., tipografies diverses...

Tot d'una els seus amics vam començar a conèixer els primers objectes trobats, que eren composicions fetes a partir de coses que altres haurien llançat:una forma de sabater, una pota de cadira, una molla, un estrip d'harpillera, una agulla d'estendre

roba, un calçador, un ou de sargir. Amb això componia nous objectes ,intencionats, plens de finor poètica o d'impacte neguitejador: el resultat de combinar fustes, ferros, vidres, plàstics, ninots, coure , donava un nou objecte, un "ocupa" de l'espai, una criatura abans inexistent i irrepetible. De mica en mica intensificà la creació d'aquestes diguem-ne escultures, de primer petites o mitjanes, després també molt grans, un cop s'hagué compromès amb peces d'automòbil, de tractor, portes de masia o atuells agrícoles. I per aquest parentiu amb el món domèstic i rural és avui visible en aquest museu. D'entre les peces seleccionades per a l'exposició d'ara, no poques tenen com a base objectes o components que ~~podrien figurar permanentment~~ ^{recorden} ~~de~~ d'aquest museu. Però cal tenir en compte que el que importa per aconseguir el resultat és la combinació d'elements , quasi sempre oposats, estranys l'un a l'altre, ajuntats per a una nova funció generalment inútil, només estètica, però de tant en tant amb una càrrega irònica, crítica, estimulants i generadors d'interrogants o perplexitats. *De l'objecte trobat al poema - objecte.*

Viladot va destinar a Agramunt tres grans espais o cases-museu per exposar-hi de forma permanent les seves creacions, a mesura que la seva fama com a artista de l'espai superava la ^{en extensió} d'escriptor a la manera tradicional, que per altra banda no va abandonar fins a la mort, amb desenes i desenes de novel·les, centenars d'articles de premsa i les poesies en diversos volums : la seva obra escrita arriba , en novel·les només, a una

cinquantena. La Fundació Lo Pardal, d'Agramunt, presidida per la seva esposa i dirigida per l'especialista en art Josep Miquel Garcia, a més d'arxivar , catalogar i exposar l'obra escrita i espacial, sosté correspondència amb tot el món, perquè l'obra plàstica de Viladot va cridar de seguida l'atenció dels crítics, col·leccionistes i estudiosos de tots els continents: va ser una de les expansions d'obra personal més sorprenentment ràpides produïdes a l'art europeu. Desenes de conreadors de la poesia concreta es va posar en contacte amb ell, fotografies de la seva obra donaren la volta al món i avui la producció viladotina és reconeguda arreu i els seus tres museus són visitats per artistes, directors de museu, estudiosos i curiosos dels cinc continents. L'atractiu de les produccions de Guillem Viladot és innegable , fruit d' una personalitat rica en ella mateixa i enriquidora per tots els qui el vam conèixer i els que el segueixen avui.